

Arrest

**nr. 102 194 van 30 april 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 6 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn en afkomstig te zijn van Tbilisi.

U verklaart dat u van 1989 tot 1994 voor de politiedienst auto-inspectie van de staat werkte. Hierna bent u naar Rusland vertrokken. In 2003 bent u naar Frankrijk gegaan, waar u een verblijfsvergunning kreeg. In 2008 keerde u dan terug naar Georgië en bent u in een garage in het Saburtalo-district in Tbilisi gaan werken. U bent getrouwd met I. A. (...), een Georgische van Armeense origine en met haar hebt u twee kinderen. Sinds uw vertrek uit Georgië verblijven zij in Rusland, bij de ouders van uw vrouw.

In juni 2009 werd u op uw werk in Saburtalo benaderd door G. (...), een medewerker van de veiligheidsdienst, en twee van zijn medewerkers. Zij namen u mee naar een appartement waar u werd gevraagd om als spion te gaan werken. U zou informatie moeten verzamelen over een anti-Georgische organisatie in Dzjavakheti en daarvoor zou u met uw familie naar Akhalkalaki of Yerevan moeten verhuizen. G. (...) vertrouwde u deze opdracht toe omdat u vroeger nog bij de politie hebt gewerkt en omdat uw vrouw dezelfde familienaam heeft als de leider van deze organisatie. U weigerde echter deze opdracht.

Hierdoor begon u ernstige problemen te krijgen. De medewerkers dreigden dat ze u en uw gezin zouden vermoorden als u niet zou meewerken. In juli 2009 werden uw vrouw en kinderen ontvoerd naar een fabriek. Ook u werd enige tijd later van uw werk opgehaald en naar diezelfde fabriek gebracht. Uw vrouw en kinderen waren geslagen en toen u dat zag, ondertekende u een papier waarmee u zich akkoord verklaarde om met de autoriteiten samen te werken. Hierna werden jullie vrijgelaten.

U vond dat het niet langer veilig was voor uw vrouw en kinderen en besloot dat zij moesten onderduiken. In augustus 2009 dook uw gezin dan gedurende twee à drie weken onder bij N. D. (...), een familielid van u. Op de een of andere manier werd dit echter ontdekt en N. (...) werd vermoord.

Vanaf december 2009 zijn uw vrouw en kinderen dan ergens in Tbilisi ondergedoken. Later vernam u dat zij in mei 2010 naar Rusland zijn gegaan, naar de ouders van uw echtgenote.

Uzelf werd in december 2009 's nachts van bij u thuis meegenomen door vertegenwoordigers van de ordediensten. U werd opnieuw naar de fabriek gebracht waar uw vrouw en kinderen eerder werden vastgehouden en u werd ernstig geslagen en gefolterd door vier mannen. U werd daar achtergelaten en de volgende ochtend werd u door een arbeider van de fabriek naar het "Aramiant"-ziekenhuis gebracht. U kreeg er eerste hulp en verliet diezelfde dag nog het ziekenhuis. Ongeveer twee weken later kreeg u echter last van hevige hoofdpijn, waarvoor u dan naar een ander ziekenhuis bent gegaan. Daar verbleef u gedurende enkele dagen voor verzorging. Tijdens uw verblijf in het tweede ziekenhuis kreeg u opnieuw bezoek van medewerkers van de autoriteiten. Zij zegden dat het geen zin had om uw familie te verstoppen en dat uw bazen van op uw werk tegen u hadden getuigd.

Nadat u uit het ziekenhuis werd ontslagen, verbleef u nog even thuis, maar daarna ging u bij uw overbuurman logeren om van daar uit uw eigen huis in de gaten te houden. Op 28 februari 2010 werd het huis van uw overbuurman 's nachts echter binnengevallen door de autoriteiten. Uw buurman werd gedood, maar u slaagde erin weg te vluchten. U ging bij vrienden en neven logeren in Tbilisi en op 19 of 20 maart 2010 ging u uiteindelijk naar uw neef G. (...), wiens vrouw N. (...) procureur is bij het parket van het Isani-Sangori district in Tbilisi. N. (...) vertelde u dat er een ernstige zaak tegen u was gestart en zij raadde u aan om het land te verlaten.

Op 24 maart 2010 bent u dan naar Batumi gegaan, van waar u per vrachtwagen naar Istanbul kon reizen. Daar is de vrachtwagen op een boot naar Odessa gegaan en van Odessa bent u dan verder in een verborgen plek in de cabine van de vrachtwagen naar België gereisd. Op 3 maart 2010 bent u in België aangekomen en op 1 april 2010 hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

Op 28 april 2010 heeft er een huiszoeking plaatsgevonden bij u thuis. Er werd een huiszoekingsverslag opgesteld waarin vermeld werd dat er wapens en anti-Georgische propaganda werden gevonden bij u thuis. Hierdoor wordt u nu beschuldigd van landsverraad. U verklaart echter dat deze beschuldigingen vals zijn, omdat het bewijsmateriaal dat bij u thuis werd gevonden daar zelf door de autoriteiten werd gelegd.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: een kopie van de overlijdensakte van G. D. (...), uw politiebade, een rapport van een huiszoeking, een aanklacht van de politie, een kopie van een medisch attest uit Georgië, kopieën van de geboorteaktes van uw zoon en dochter, een kopie van een duplicaat van uw huwelijksakte, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van een Belgisch medisch attest, een verblijfsdocument van Frankrijk, de overlijdensakte van uw vader, uw diploma, twee internationale paspoorten, een kopie van uw rijbewijs en een medisch voorschrift.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten nadat u problemen kreeg met de Georgische autoriteiten. Zij wilden dat u als spion voor hen zou werken, maar u weigerde dit. Zij aanvaardden dit echter niet en begonnen u en uw gezin te bedreigen. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet geloofwaardig kon maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat enkele flagrante tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview op het Commissariaat-generaal dat u in juni 2009 een eerste keer naar G. (...) en zijn twee kompanen werd gebracht, en dat u zowel G. (...) als zijn twee handlangers na die eerste keer niet meer hebt teruggezien (CGVS 9/08/12 p.22). Op 17 december 2012 verklaarde u echter iets anders. U zei namelijk dat, wanneer u in juli 2009 werd meegenomen, een van de personen daar aanwezig een van diegene was die de eerste keer, in juni 2009, ook bij G. (...) was toen deze u het

spionagevoorstel had gedaan, en ook toen u bezoek kreeg in het ziekenhuis was er volgens uw verklaringen een van G. (...)’s kompanen van die eerste ontmoeting bij. Wanneer dan op 28 februari 2010 het huis van uw overbuur werd binnengevallen was diezelfde persoon van de veiligheidsdienst er volgens u ook opnieuw bij (CGVS 17/12/12 p.14,17). Wanneer u met deze opvallende tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, verklaarde u dat u altijd hebt gezegd dat u een van hen later nog hebt gezien en dat die vraag volgens u zelfs niet werd gesteld (CGVS 17/12/12 p.17). Deze uitleg is echter niet voldoende om de vastgestelde tegenstrijdigheden om te keren. U past immers louter uw verklaringen aan en geeft geen duidelijke verklaring voor de vastgestelde opvallende tegenstrijdigheid.

En tweede tegenstrijdigheid werd vastgesteld met betrekking tot de inval van de autoriteiten op 28 februari 2010 bij uw overbuur. Bij uw eerste interview had u namelijk verklaard dat u niemand van de personen die binnenvielen kon herkennen, het was namelijk donker en u bent gevluht, dus u kon niets zien (CGVS 9/08/12 p.22). Bij uw derde interview op het Commissariaat-generaal kon u plots toch een beschrijving geven van de personen die binnenvielen, een was volgens u redelijk atletisch en twee van hen waren in burgerkledij en de anderen waren in het uniform van de Spetsnaz. Bovendien verklaarde u dat u een van die mannen van de veiligheidsdienst die de eerste keer bij G. (...) was, had herkend (CGVS 17/12/12 p.17). Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat u de vorige keer niet naar de uniformen van deze personen werd gevraagd (CGVS 17/12/12 p.18). Deze verklaring overtuigt echter niet. U had immers de eerste keer overtuigend en duidelijk verklaard dat u niemand fysiek kon bekijken of herkennen (CGVS 9/08/12 p.22). Dat u dat enkele maanden later toch blijkt te kunnen, is opvallend, waardoor ernstig afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Naast deze tegenstrijdigheden werden ook ernstige inconsistenties vastgesteld tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal enerzijds en uw verklaringen in de bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal anderzijds. Zo verklaarde u op 17 december 2012 ten overstaan van het Commissariaat-generaal dat uw baas, V. L. (...), tegen u getuigd had. Wanneer u werd gevraagd of L. (...) de enige was die tegen u had getuigd, bevestigde u dit en verklaarde u dat u dat zo werd gezegd wanneer u bezoek kreeg van de autoriteiten toen u in het ziekenhuis lag (CGVS 17/12/12 p.8). Er dient echter te worden op gewezen dat u in de CGVS-vragenlijst aanvankelijk had verklaard dat zowel de directeur van de garage, L. (...), als de onderchef, M. (...), hadden getuigd (CGVS Vragenlijst, vraag 3.5). Ook in de aanklacht van de politie die u voorlegt, staat dat zowel L. (...) als M. (...) hebben getuigd (Document 4). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u dat er inderdaad twee personen bewijzen tegen u hebben gegeven. Er moet echter opnieuw worden benadrukt dat het louter aanpassen van uw verklaringen niet afdoende is om deze vastgestelde tegenstrijdigheid teniet te doen. Deze blijft dus staande, waardoor uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen verder wordt aangetast.

Een volgende incoherentie werd opgemerkt met betrekking tot uw verklaringen over de periode gedurende dewelke uw vrouw en kinderen bij N. (...) verbleven. Tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal verklaarde u immers dat uw gezin twee à drie weken bij N. (...) had verbleven (CGVS 17/12/12 p.12), terwijl u in de CGVS-vragenlijst had verklaard dat zij slechts acht à negen dagen bij hem waren ondergedoken (CGVS Vragenlijst, vraag 3.5). Na confrontatie verklaarde u dat u zich twee à drie weken herinnert (CGVS 17/12/12 p.12). Opnieuw dient dus de bemerking te worden gemaakt dat de loutere aanpassing van uw verklaringen niet voldoende is om de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen omver te werpen. De geloofwaardigheid van uw problemen wordt dus verder ernstig ondermijnd. Deze talloze tegenstrijdigheden komen uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in geen geval ten goede. Het betreft hier immers geen details, maar het gaat over essentiële gebeurtenissen die raken aan de kern van uw asielrelaas.

Wat betreft de neergelegde stukken ter staving van uw asielrelaas dient te worden gezegd dat documenten enkel ter ondersteuning van een geloofwaardig asielrelaas kunnen dienen. Gezien de reeks flagrante tegenstrijdigheden in uw relaas zijn uw voorgelegde documenten niet bij machte om dit gebrek aan geloofwaardigheid zonder meer op te heffen. Het huiszoekingsrapport en de aanklacht van de politie zijn dus niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzingen. Bovendien haalde u zelf aan dat de inhoud van deze documenten vervalst is (CGVS p.17/12/12 p.5), waardoor de bewijswaarde van deze documenten hoe dan ook zeer beperkt is. Daarenboven werden ook hier tegenstrijdigheden aangetroffen tussen uw verklaringen en de informatie in de door u voorgelegde stukken. Zo legde u een overlijdensakte voor van N. D. (...), waarmee u uw bewering wilde staven dat N. (...) werd vermoord omdat hij onderdak bood aan uw familie (CGVS 9/08/12 p.18,19). Er werd u tot driemaal toe gevraagd of N. (...) de officiële naam is en of N. (...) geen bijnaam had, waarop u telkens antwoordde dat N. (...) de naam op zijn paspoort was (CGVS 9/08/12 p.18). Op de overlijdensakte die u voorlegt, staat echter niet de naam N. D. (...), maar wel G. D. (...) (Document 1). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u dat er misschien toch een andere naam op zijn paspoort stond, maar dat u hem als N. (...) kende (CGVS 9/08/12 p.18). Deze uitleg wordt niet aanvaard. Aangezien u

meermaals naar de officiële naam van N. (...) werd gevraagd en het hier nota bene een familielid betreft, kan minstens worden verwacht dat u op de hoogte bent van de officiële naam van deze persoon. Opnieuw wordt het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas bevestigd.

De overige documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw politiebepaling bevestigt enkel dat u in de jaren '90 voor de politie hebt gewerkt, wat door mij niet wordt betwist, maar dit geeft geen verdere informatie over uw problemen. De geboorteaktes van u en uw kinderen, het duplicaat van uw huwelijksakte, de overlijdensakte van uw vader, uw diploma, de kopieën van twee internationale paspoorten op uw naam (uitgifte 08.11.07 en 20.10.08) en uw rijbewijs bevatten enkel persoonsgegevens over u, uw kinderen en uw vader die door mij evenmin in twijfel worden getrokken. Het verblijfsdocument van Frankrijk bevestigt dat u tot februari 2008 een verblijfsvergunning had in Frankrijk, maar bevestigt geenszins de door u verklaarde problemen. De medische attesten uit Georgië (Document 5 en 17) bevestigen enkel dat u in 2005 tien dagen in het ziekenhuis hebt verbleven voor een hartkwaal en dat u bepaalde medicatie moest nemen, maar opnieuw kunnen deze documenten geen andere blik werpen op uw verklaarde problemen.

Voorts verklaarde u dat u nog een convocatie en een document van de openbare aanklager zou doorsturen (CGVS 17/12/12 p.2,3,7). Hoewel u bijkomende tijd werd gegund om deze stukken voor te leggen, heeft het Commissariaat-generaal echter tot op heden nog niets van u ontvangen. Dergelijke houding getuigt niet echt van een ernstige poging tot medewerking aan de asielinstanties bij het onderzoek van uw asioldossier en ondermijnt aldus verder de ernst van de vrees die u beweert te kennen.

Bijkomend dient te worden aangehaald dat u tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal verschillende keren melding maakte van geheugenproblemen (CGVS 9/08/12 p.13; 17/12/12 p.9). U legt echter geen voldoende gestaafd medisch psychologisch attest voor waaruit duidelijk blijkt dat u daadwerkelijk aan ernstige geheugenproblemen zou lijden. De medische documenten van het AZ Sint-Jan en van Dr. S. (...) uit Poperinge (document 10) geven onvoldoende informatie hieromtrent. In deze documenten werd namelijk slechts genoteerd dat een afspraak met de Dienst Psychiatrie en Psychosomatiek van het AZ Sint-Jan werd verplaatst en wordt er medicatie tegen stress opgesomd. Bovendien verklaart u zelf dat u op dit moment niet wordt behandeld door een psychiater of een psycholoog (CGVS 17/12/12 p.9), waardoor de loutere mededeling dat u niet alles kunt onthouden de bovenstaande conclusies van een ongeloofwaardig asielrelaas niet kan wijzigen.

Bijgevolg kan in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een "Enig" (bedoeld: "eerste") middel haalt verzoekende partij de schending aan van "artikel 48/2-3 juncto 62, artikel 52 en artikel 57/7 ter" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de "motiveringsplicht". In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit artikel het volgende bepaalt: "Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden". Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Waar verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van artikel 52 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de aangevoerde middelen dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Nopens de tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen betreffende het al dan niet hebben teruggezien van één van de kompanen van G., stelt verzoekende partij dat zij, zoals verwerende partij eveneens aangeeft in haar beslissing, na haar eerste gehoor driemaal een consistente verklaring heeft afgelegd die verschilt van haar aanvankelijke verklaringen. Dergelijke vaststelling kan er volgens haar niet voor zorgen dat haar asielrelaas geheel ongeloofwaardig wordt bevonden.

2.2.5.2. De Raad wijst er ten eerste op dat deze tegenstrijdigheid op zich er niet toe heeft geleid dat het asielrelaas van verzoekende partij als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd. Men dient deze vaststelling immers samen te lezen met de andere door verwerende partij gedane vaststellingen. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen afdoende verklaring biedt voor aangaande tegenstrijdigheid, daar zij enkel poogt om de redenering van verwerende partij om te keren. Verwerende partij kaart aan dat verzoekende partij tot drie keer toe afwijkt van haar initiële verklaringen, doch verzoekende partij benadrukt de consistentie in haar achteraf afwijkende verklaringen teneinde afbreuk te doen aan het tegenstrijdige karakter van deze verklaringen. Het spreekt voor zich dat dergelijke argumentatie niet overtuigt. De door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid wordt dan ook behouden.

2.2.6.1. Wat betreft de tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij omtrent het al dan niet kunnen beschrijven van de personen die op 28 februari 2010 bij haar overbuur waren binnengevallen, is verzoekende partij de mening toegedaan dat er hier geen sprake is van enige tegenstrijdigheid. Tijdens haar eerste interview verklaarde zij dat zij niemand heeft herkend tijdens de inval, waarmee zij bedoelde dat zij de gezichten van de betrokkenen niet heeft kunnen zien. Tijdens het derde gehoor beschrijft zij de kledij van enkele personen. Toen verzoekende partij met haar tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, antwoordde zij dan ook dat men de vorige keer niet naar uniformen van de personen had gevraagd. Verzoekende partij benadrukt dat zij telkens zeer accuraat op de gestelde vragen heeft geantwoord.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een poging neemt om op krampachtige wijze haar tegenstrijdige verklaringen met elkaar te doen rijmen, doch zij overtuigt niet. Gelet op haar initiële verklaringen: *“ik kon ze fysiek niet bekijken of herkennen. Ik ben trouwens ook gevlucht toen, ik kon niets zien”* (administratief dossier, stuk 11, p. 23), komt de uitleg dat zij bedoelde dat zij de gezichten niet kon zien (doch wel de kledij), en dat haar toen niet werd gevraagd *“naar de uniformen”*, zeer ongeloofwaardig over. Overigens dient te worden opgemerkt dat deze uitleg geenszins strookt met de tijdens haar derde gehoor afgelegde verklaring dat zij toen wel iemand heeft herkend, met name één van de kompanen van G. (administratief dossier, stuk 3, p. 17-18). Dat men haar tijdens het eerste interview niet gevraagd heeft naar de kleren, kan niet verklaren waarom zij toen niet heeft vermeld dat zij één van de kompanen van G. had herkend.

2.2.7.1. Aangaande de tegenstrijdigheid omtrent het aantal personen die tegen haar zou hebben getuigd, merkt verzoekende partij op dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verteld wat zij heeft vernomen van de autoriteiten, met name dat de directeur en de onderchef van de garage verklaringen hadden afgelegd. Verzoekende partij stelt zich de vraag waarom zij bewust zou liegen omtrent het aantal getuigenissen die tegen haar werden afgelegd, immers, hoe meer verklaringen tegen haar, hoe geloofwaardig haar relaas overkomt. Bovendien blijkt uit de aanklacht van de politie die zij heeft bijgebracht dat inderdaad zowel haar baas als haar onderchef tegen haar hebben getuigd. De inhoud van dit document spreekt voor zich en zij verklaarde dit reeds zo op de Dienst Vreemdelingenzaken. Het betreft hier derhalve een oprechte vergissing, die niet bij machte is om de geloofwaardigheid van haar verklaringen in twijfel te trekken, concludeert verzoekende partij.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij verwijst naar de duidelijke inhoud van de aanklacht van de politie die zij heeft neergelegd, naar haar verklaringen die zij heeft afgelegd tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en naar het feit dat zij geen belang heeft om hierover te liegen, teneinde aannemelijk te maken dat het hier louter een vergissing betreft. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Verder wijst de Raad erop dat verzoekende partij desbetreffend zeer duidelijke verklaringen heeft afgelegd tijdens haar derde gehoor op het Commissariaat-generaal: *“Wanneer ik in het ziekenhuis was en ze kwamen, zegden ze dat alsof mijn baas, onder druk denk ik, dat mijn baas tegen mij had getuigd. ... En hij is de enige die tegen u getuigde? Ze hebben mij dat toch zo gezegd. Dat hebben ze gezegd.”* (administratief dossier, stuk 3, p. 8). Gelet op deze niet mis te verstane verklaringen, die zij tot tweemaal toe heeft herhaald, kan het in het verzoekschrift aangebrachte excuus dat het slechts om een vergissing zou gaan, niet door de Raad worden aanvaard. Verder wijst de Raad erop dat de opmerking van verzoekende partij dat zij er geen belang bij heeft om hierover te liegen, niet relevant is.

2.2.8.1. Daar waar verwerende partij erop wijst dat verzoekende partij tijdens haar interview op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat haar gezin twee à drie weken bij N. is verbleven, terwijl zij in de CGVS-vragenlijst had verklaard dat haar gezin slechts acht à negen dagen bij hem was ondergedoken, betoogt verzoekende partij ten eerste dat het verschil tussen negen en veertien dagen over een periode van 2010 tot heden, dermate miniem is dat bezwaarlijk kan worden gesproken van een *“manifeste ongeloofwaardigheid die”* haar *“asielrelaas zou aantasten”*. Ten tweede stipt verzoekende partij aan dat het geen kernelement van haar asielrelaas betreft, doch dat het slechts gaat om bijkomstige informatie. Tot slot wijst verzoekende partij er nog op dat, volgens de rechtsleer, onjuiste verklaringen op zichzelf geen reden zijn om de aanvraag te weigeren.

2.2.8.2. Vooreerst kaart de Raad nogmaals aan dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich een element van de bestreden beslissing kunnen dragen. De tegenstrijdigheid in kwestie heeft derhalve op zich niet geleid tot het besluit dat aan het asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Waar verzoekende partij haar tegenstrijdige verklaringen tracht te minimaliseren door erop te wijzen dat het verschil tussen *“negentien en veertien dagen”* miniem is, stelt de Raad vast dat dergelijk argument berust op een foutieve lezing van de bestreden beslissing. Het verschil betreft immers acht à negen dagen ten opzichte van twee à drie weken. De Raad wijst er nogmaals op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Het komt dan ook niet geloofwaardig over dat

verzoekende partij eerst verklaart dat haar gezin acht à negen dagen bij N. was ondergedoken, terwijl zij achteraf op het Commissariaat-generaal heeft aangegeven dat haar gezin twee à drie weken ondergedoken heeft geleefd. Verzoekende partij kan, gelet op deze flagrante discrepantie, niet volhouden dat het slechts om een miniem verschil zou gaan. De verwijzing naar het tijdsverloop "*over een periode van 2010 tot heden*", kan evenmin als verschoningsgrond worden aanvaard, aangezien de tegenstrijdigheid immers betrekking heeft op verklaringen die verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dan wel op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd. Waar verzoekende partij nog aanvoert dat de tegenstrijdigheid in kwestie geen kernelement uitmaakt van het relaas, stelt de Raad vast dat dit argument neerkomt op een loutere ontkenning van hetgeen verwerende partij in haar beslissing heeft gesteld ("*Deze talloze tegenstrijdigheden komen uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in geen geval ten goede. Het betreft hier immers geen details, maar het gaat over essentiële gebeurtenissen die raken aan de kern van uw asielrelaas.*"), hetgeen niet volstaat.

2.2.9.1. Betreft de motivering van verwerende partij omtrent de door verzoekende partij neerlegde documenten, wijst verzoekende partij erop dat verwerende partij, door te stellen dat documenten enkel ter ondersteuning van een geloofwaardig asielrelaas kunnen worden bijgebracht, hetgeen niet het geval is gelet op de flagrante tegenstrijdigheden, de door haar bijgebrachte documenten volledig naast zich neerlegt zonder de inhoud ervan in overweging te nemen. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar het arrest nr. 173.899 van de Raad van State van 7 augustus 2007, waarin gesteld wordt dat de commissaris-generaal de motiveringsplicht schendt door documenten die de verklaringen van de asielzoeker moeten ondersteunen, niet in aanmerking te nemen door enkel te stellen dat die documenten niet van aard zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van de kandidaat-vluchteling te kunnen herstellen.

Met betrekking tot de door verwerende partij geuite opmerking dat verzoekende partij bovendien zelf aanhaalde dat de inhoud van het huiszoekingsrapport en de aanklacht van de politie vervalst is, verduidelijkt verzoekende partij dat zij uiteraard bedoelde dat de Georgische autoriteiten dit document naar goeddunken hebben opgesteld, louter om haar valselijk strafrechtelijk te kunnen laten veroordelen. Uiteraard heeft zij dit document niet zelf vervalst. Bovendien houdt deze redenering volgens verzoekende partij een manifeste contradictie in. Verzoekende partij verwijt verwerende partij dat zij enerzijds stelt dat de aanklacht van de politie geen waarde heeft omdat het vals is, terwijl zij zich dan wel anderzijds beroept op dit document om de tegenstrijdigheid vast te stellen met betrekking tot het aantal personen die tegen haar heeft getuigd. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij de waarde van de door haar neergelegde documenten niet naar goeddunken kan bepalen.

2.2.9.2. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekende partij dient te worden bijgetreden in haar argumentatie betreffende de vaststelling dat zij zelf heeft aangehaald dat de inhoud van deze documenten vervalst is. Dit doet echter geen afbreuk aan de door verwerende partij gedane vaststelling dat verzoekende partij geen stukken heeft bijgebracht die afbreuk kunnen doen aan de conclusie dat aan haar relaas geen geloof kan worden gehecht (zie verder). Waar verzoekende partij vervolgens nog een contradictie aanhaalt in de redenering van verwerende partij, stelt de Raad vast dat het niet zo is dat verwerende partij afwisselend al dan niet bewijswaarde hecht aan het door haar bijgebrachte document. Verwerende partij vergelijkt enkel de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd tijdens haar gehoren, met de inhoud van de aanklacht van de politie die zij heeft bijgebracht. Haar argument kan derhalve niet worden bijgetreden.

Aangaande het betoog van verzoekende partij dat verwerende partij de door haar bijgebrachte documenten niet in aanmerking heeft genomen, daar zij enkel heeft gesteld dat de documenten in kwestie niet van aard zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van de kandidaat-vluchteling te kunnen herstellen, is de Raad van oordeel dat, gelet op de inhoud van de bestreden beslissing, kan worden vastgesteld dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangebrachte documenten wel degelijk heeft onderzocht en in aanmerking heeft genomen. De Raad bevestigt dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen, gelet op de talloze tegenstrijdigheden, *in casu* niet het geval is. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoekende partij slechts een fotokopie van de aanklacht van de politie heeft neergelegd en dat aan fotokopieën in geen geval bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.10.1. Aangaande de tegenstrijdigheid omtrent de officiële naam van N., betoogt verzoekende partij dat de vergissing hier dermate duidelijk is dat er geen sprake kan zijn van een bedrieglijk asielrelaas. Het is volgens haar duidelijk dat zij niet wetens en willens een andere, niet officiële, naam heeft opgegeven. Verder haalt verzoekende partij nog aan dat dergelijk element niet tot de kern van haar asielrelaas behoort.

2.2.10.2. De Raad is van oordeel dat van verzoekende partij toch wel kan worden verwacht dat zij minstens op de hoogte is van de inhoud van de documenten die zij zelf bijbrengt ter staving van haar asielrelaas. Dit geldt des te meer met betrekking tot de officiële naam van een overleden familielid, wiens dood in rechtstreeks verband staat met haar voorgehouden asielproblematiek. Het feit dat verzoekende partij niet in staat bleek te zijn om simpelweg de in de overlijdensakte vermelde officiële, correcte naam te zeggen tijdens haar gehoor, betreft een element dat, in samenlezing met de overige vaststellingen van verwerende partij, volgens de Raad wel degelijk leidt tot een verdere afkalving van de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.11.1. Verzoekende partij meent dat uit het geheel van de omstandigheden kan worden besloten dat de nieuw aangebrachte documenten wel degelijk haar asielrelaas staven en geloofwaardiger maken, “*a fortiori met inachtneming van de politieke en quasi-autoritaire sfeer t.a.v. de burgers aldaar*”. Verder betoogt verzoekende partij dat, uit het geheel van omstandigheden, kan worden afgeleid dat artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet werd geschonden.

2.2.11.2. Daar waar verzoekende partij stelt dat uit het geheel van de omstandigheden kan worden besloten dat de “*nieuw aangebrachte documenten*” wel degelijk haar asielrelaas staven en geloofwaardiger maken, “*a fortiori met inachtneming van de politieke en quasi-autoritaire sfeer t.a.v. de burgers aldaar*”, merkt de Raad op dat verzoekende partij tot op heden geen nieuwe documenten heeft neergelegd. Dezer opmerking is derhalve zinloos. De uiterst vage verwijzing naar de “*politieke en quasi-autoritaire sfeer t.a.v. de burgers aldaar*”, is evenmin van aard om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, dient te worden besloten dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

2.2.12. Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat zij reeds enkele malen in elkaar is geslagen en dat er een valse strafzaak tegen haar werd opgestart, hetgeen bevestigd werd door procureur N. bij het parket, merkt de Raad op dat het louter herhalen van de kern van haar asielproblematiek niet van aard is om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing, waarbij de Raad volledigheidshalve nog opmerkt dat verzoekende partij tot op heden heeft nagelaten het document van de openbare aanklager, die haar erop zou hebben gewezen dat er een ernstige zaak tegen haar was gestart, bij te brengen.

2.2.13. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij op geen enkele manier in haar beslissing verduidelijkt waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden

gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 22) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 9 augustus 2012, 27 november 2012 en 17 december 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.16. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT